

govorov. V teh letih je začel pisati tiste pesmi, v katerih tako lepo slika prirodo. On je v resnici „pesnik prirode in vesne“, ki je peval, ne da bi na literarnem polju iskal slave. Ker so sodili vse preveč laskavo, se je pripetilo, da je marsikatera mlada duša trpela na megalomaniji. A l. 1820. je Puškin izdal svoj epos „Ruslan in Ljudmila“, vsa Rusija je pogledala nanj, Žukovski sam je odstopil svoje prvo mesto „kot premagan učitelj zmagovalcu - učencu...“ Javnost je začela zreti s pomilovanjem na slabe „stihotvorce“, in ti so v strahu utihnili, in le skrivaj so še poetje izlivali na papir svoje čute, v javnost si pa niso upali, ker se njih „stihi“ niso mogli meriti s Puškinovimi. Med temi je bil tudi Tjutčev. L. 1822. je končal svoje studije na univerzi v Moskvi in istega leta odšel v Petrograd, kjer je bil prideljen v „Kolegij vnanjih zadev“. Pa že drugo leto so ga premestili v Monakovo. Tu se je pač stožilo domoljubnemu Tjutčevu po Rusiji. — Spomnil se je lepih dni v domovini in opeval prirodo v čudovito izrazitem

jeziku. L. 1825. je mogel le za kratek čas priti zopet v Moskvo. Leta 1826. se je oženil z vdovo ministra Pettersona in si priredil udobno življenje. A služba mu je velela na razna pota. L. 1833. so ga poslali na Jonske otoke, l. 1837. je moral v Turin kot „državni svetnik in kamerher“. V tem času je poslal nekaj svojih pesmi Puškinu, ki jih je natisnil v „Sovremeniku“ pod zaglavjem: „Stihotvorjenja iz Germanije“. Pesmi seveda niso mogle zbuditi nobenega posebnega zanimanja že zaradi naslova, kajti bil je čas romantike, ki ljubi le domače tvarine. Vse je bilo željno le omamljujoče poezije Kavkaza. Zato poslej ni več pesnil. Od leta 1840. do 1854. ni izdal nič leposlovnega, pač pa je pisal v

tem času politične članke, ki kažejo, kako dobro je poznal evropske razmere. Kakor pozneje v domoljubnih pesmih, je pokazal v teh člankih ljubezen do Rusije, obetajoč ji moč in bodočnost. Že tu je pokazal, kako razumeva poklic Rusije, na primer v člankih „Rusija in Germanija“, „Rusija in revolucija“ i. dr. L. 1838. je Tjutčevu umrla žena. Takoj drugo leto se je ženil drugič — s Francozinjo . . . L. 1840. je moral zopet v Monakovo in šele tri leta pozneje je prišel zopet v Rusijo, v Moskvo. Tu je našel Vjazemskega, znanega prijatelja Puškinovega.

Zelo se je izpremenila Rusija, odkar jo je prvič zapustil l. 1823. Takrat se je vse naslajalo ob zvonkih Puškinovih verzih, vse je živelo v sanjavih romantičnih sferah, a zdaj so tavale že Gogoljeve „Mrtve duše“ po Rusiji in učile ljudi misliti. Dva meteora ruske literature sta se prikazala in izginila, Lermontov in Koljcov sta padla drug za drugim v grob. Doba romantike je bila končana. Še so doneli lepi verzi Puškina in Lermontova, oboževalci Puškinovi so hoteli na-

daljevati staro pot — a ni šlo več. Puškina ni bilo in — romantika se je preživela. Oglašal pa se je resni glas Belinskega: Mi nimamo literature, ne poznamo se, ne živimo resno, s cilji in tendencami; sanjamo o nečem, in to je brez pomena za narod. Časi so se zresnili, nova doba se je približala —: leto 1848. je bilo pred durmi. Privrženci „stremljenja sorokovih godov“ (štiridesetih let) so hoteli naprej, na pozitivno delo. Njim nasproti pa so se oglasili „slavenofili“ in hoteli nazaj k stari Rusiji. Prodril je pa veliki duh Belinskega in pokazal pot za bodočnost, in po tej poti je postalo rusko slovstvo svetovno in veliko, kakor stoji še dandanes na častni višini.

F. J. Tjutčev

F. J. Tjutčev.